

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 53. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069372688/facsimile.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

endog med den kjære Naboerske, og til den hæftigste Adfærd mod Børnene, især mod min Fredrik, hvem hun ikke allene slog og straffede for Ingenting eller for de ubetydeligste Feil, men endog søgte at forfærde med Bussemanden og alleslags Skrækk billeder, hvormed hun ophidsede hans levende Phantasie.

En Aften hørte jeg allerede udenfor Døren, at min Yndling skreg og jamrede. Lise slog ham, truede ham med at Bussemanden var i Nærheden, og i det jeg aabnede Døren, raabte hun: «Der er han!» – Barnet foer som fortvivlet imod mig, og faldt besvimet i mine Arme. Stum af Skræk greb jeg ham, og søgte længe forgjæves at bringe ham tillive. Endelig slog han Øinene op, men det syntes, som han ledte efter sin Bevissthed. Han stirrede vildt paa os, og kjendte os ikke. Lise havde under hele denne Scene skreget og hylet. Hun kastede sig over ham, rev sig i Haaret, slog sig for Brystet, og gebærdede sig som en Afsindig. Naboersken, den omtalte Capitaine, Pigen og endnu en Kone i Huset vare ilede til ved hendes Skrig. Jeg overlod Omsorgen for Barnet til disse Folk, og løb efter en Læge. Mit Hastværk forvoldte at jeg havde glemt min Overkjole. Det regnede og stormede. Den nærmest boende Læge var ikke hjemme, den næste laae syg. Uden at opholde mig løb jeg lige ud til Bredgaden til Doctor S. Jeg var saa heldig at træffe ham. Jeg tog paa Veien en Drosche, satte mig tilligemed ham ind i den med mine vaade Klæder paa, og gjennempiidsket af den kolde Blæst kom jeg endelig ud til Christianshavn, og naaede Lises Bolig. Min Fredrik var ganske kommen sig, han laae i Sophaen, og saae Billeder. Men en ny Patient krævede hurtig Hjelp. Lise havde faaet et nyt Anfald af sin Blodstyrtning, meget hæftigere end det forrige. Det varede til ud over Midnat, inden Doctor S. med al sin virksomme Hjelp kunde faae det standset. Hun sank i en mat Søvn. Lægen forordnede et kjørende Middel for min Fredrik, og beroligede mig i Henseende til dette elskede Barn, og tog bort. Da jeg fulgte ham tilvogns, sagde han til mig: «Jeg beklager Dem, Hr. B. De er her i et meget ulykkeligt Forhold, især for en Mand der nylig har faaet sig en elskværdig ung Kone.» – Disse Ord gjorde det allerubehageligste Indtryk paa mit noksom oprørte Sind. Jeg blev endnu en Timestid hos den Syge, og aftalte med Pigen og Naboersken Alt hvad der var fornødent for næste Dag. Min stakkels Dreng laae og sov. Jeg havde Møie med at rive mig løs fra de veemodige Følelser, hvormed jeg betragtede ham. Endelig ilede jeg hjem gjennem Regn og Storm, med et endnu værre Uveir i mit eget Hjerter.